

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT-CHBCI)

SỐ 107

10 Ờ

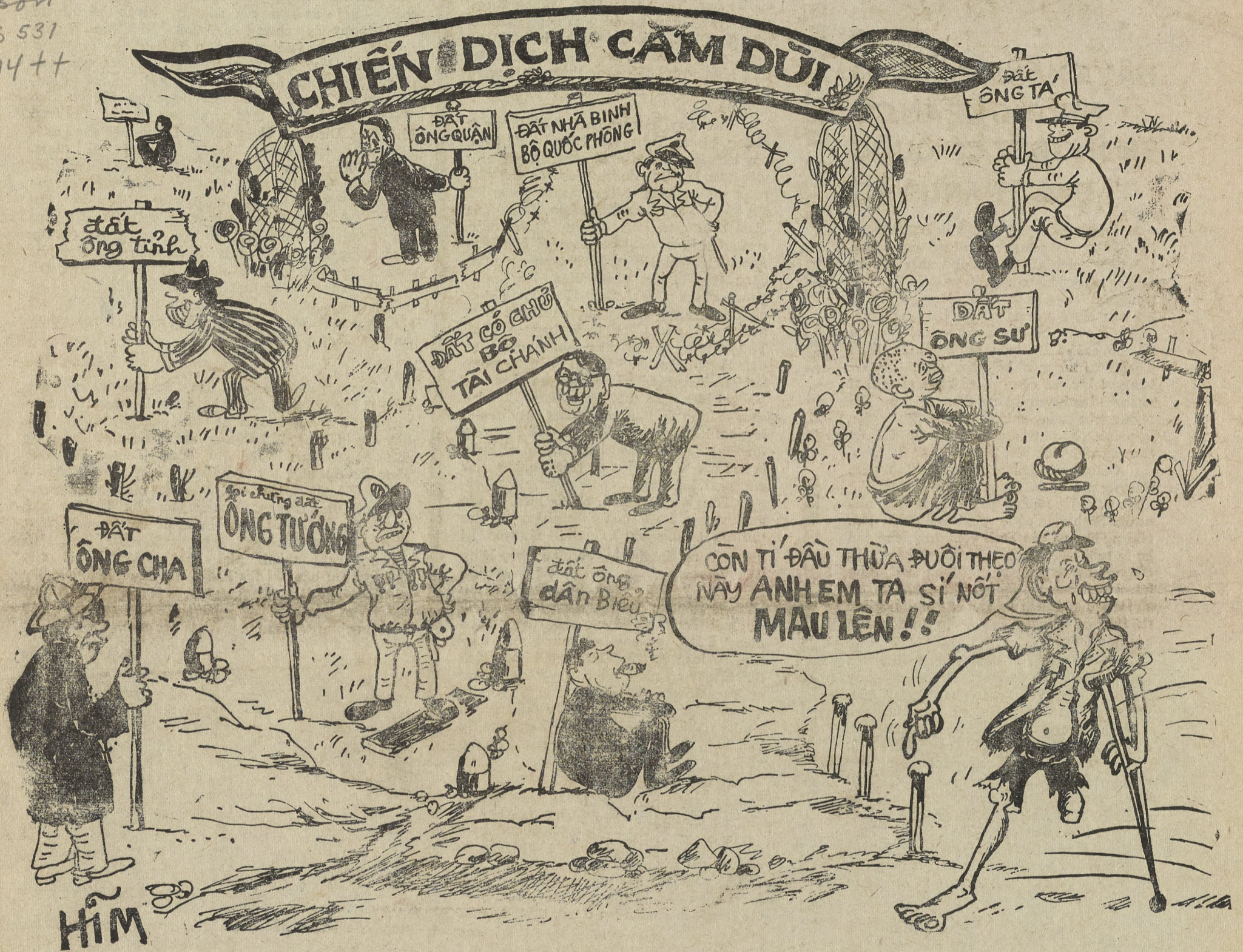
TUẦN LỄ TỪ 9-4

ĐẾN 16-4-1970

CHỦ TIỆM kiêm ĐẦU BẾP : MINH VỒ

CỬA TIỆM 54 VỒ TÁNH, ỒNG NÓI 24.901 - 93.801

Wason
DS 531
C74++

... Đã vì quốc dân
lập nên nước này

10 tuổi, tôi học trường huyện Phú Dục, một huyện lỵ trong mười hai phủ huyện của tỉnh Thái Bình, quê hương đồng chua nước mặn ở miền Bắc của tôi. Bấy giờ, trường tôi còn phải kéo hai lá cờ. Một tam tài, một vàng. Và trên đường, đầy danh ngôn « Thống chế Pétain nói rằng... » Mỗi năm, chúng tôi chỉ được chào riêng cờ vàng một lần vào ngày giỗ tổ Hùng Vương. Tôi còn nhớ như in, dù đã hai mươi sáu năm qua, quang cảnh học trò trường huyện quần chức bầu trắng, áo dài thâm, mũ trắng, guốc mộc, xếp hàng nghiêm chỉnh tại sân vận động. Khi đình trâm tỏa hương nghi ngút

và hồi cồng linh thiêng trời dậy những cái mũ lật khỏi đầu không cần tiếng hô « nghiêm ». Và, chúng tôi cất giọng hát :

« Bốn nghìn năm văn hiến nước Nam khang cường
Là nhờ công đức ngàn xưa...
Đời đời nhờ Hùng Vương đã vì quốc dân
Lập nên nước này... Nay Bắc Nam
Quây quần càng, nâng đất nhau tô vào ngàn muôn sắc hoa... »

Bấy giờ, tôi chưa biết yêu nước nhưng ngày giỗ tổ qua đi tôi thấy nhớ nhung chi lạ. Và chỉ mong sang năm chóng đến để được giỗ tổ. Lớn khôn thì

đất nước hết ách nô lệ ngoại bang. Song ngày giỗ tổ Hùng Vương không còn giống ngày giỗ tổ Hùng Vương thời thơ ấu của tôi, thời mà những câu lằng nhách của Pétain tôi phải học thuộc lòng ! Tổ Hùng Vương không về một nơi ngày giỗ ngài. Giai cấp thống trị giỗ tổ ở nơi có súng lên đạn canh phòng, có rào kẽm gai. Và có khám xét nghiêm nhặt. Giai cấp bị trị giỗ tổ ở nơi tâm thường bệ rạc là Sở Thú. Hội Tương Tế này giỗ tổ ở trụ sở của họ. Hội Tương Tế kia giỗ tổ ở trụ sở của họ xóm hơn hội khác.

Tổ Hùng Vương, do đó, chưa kịp ban « huân thị » cho

tập thể này đã vội vã bay qua tập thể kia. Và, cũng do đó, lâu lâu, con Rồng cháu Tiên lại cãi cọ nhau chuyện Nam Bắc.

□ □ □
Tôi nghĩ, phải có đền thờ tổ Hùng Vương trên một ngọn núi lớn ở Biên Hòa. Hàng năm, đến ngày giỗ tổ, con cháu tụ tập nơi đây tưởng niệm tổ. Bấy giờ, không còn ai nói chuyện Nam Bắc. Hề đưa nào khơi chuyện kỳ thị địa phương, cứ việc lời nó tới đền thờ tổ, thấp hương khấn tổ và nọc nó ra đét cho nó vãi roi. Thế là tình đồng bào thấm thiết ngay.

THƯƠNG SINH

HÃY THĂNG TAY VỚI NHỮNG KẺ ĂN CÓ TRONG BẤT CỨ CUỘC ĐẤU TRANH NÀO

Trong bất cứ một cuộc đấu tranh nào của bất cứ một phong trào hay một đoàn thể nào, chúng ta cũng nhận diện được những khuôn mặt ăn có. Vấn đề càng trọng đại, cuộc ăn có càng lớn và kỹ. Y hết một đồng sơ mít vắt gần bãi rác, ruồi nhặng kéo đến bu kín, bay vo ve. Ngay vấn đề nhỏ, chẳng ra cái quái gì là vụ án Bình Thuận tòa xử một kẻ xâm phạm gia cư bằng võ lực mà cũng có cả hai ông nghị sĩ nhào vô bên vực bị can để... ăn có. Thì phong trào chống chính phủ của Sinh viên học sinh, phong trào chiếm đất cắm dùi của thương phế binh biết bao kẻ ăn có?

Chúng tôi không chống đối Sinh viên, thương phế binh. Cũng không "nâng bì" nhà nước. Nhà nước có lẽ phải của nhà nước. Sinh viên có lẽ phải của Sinh viên. Nhưng lẽ phải của Sinh viên được chú ý vì họ là tuổi trẻ. Họ phản kháng vì bản chất của tuổi trẻ là phản kháng đúng chỗ, đúng lúc là khi lãnh đạo tài ba. Phản kháng sai lầm là khi lãnh đạo dở ẹc. Và khi đã dở ẹc thì thường có chấp. Đó là dịp tung hoành của bọn ăn có.

Chúng tôi rất có cảm tình với Sinh viên nhưng không thể dung tha những phù thủy khôn nạn đốc xúi, phù phép thêm lửa. Chưa một nhân vật dân cứ nào dám can đảm nhìn thẳng vào vấn đề để tạo nhịp cầu thông cảm giữa Sinh viên và chính phủ. Chỉ có tuyên bố vung vít. Hoặc nịnh bợ chính phủ. Hoặc nịnh bợ Sinh viên. Thật lợm giọng khi nghe các ông bà dân biểu dùng ngôn ngữ ba que xô lá miệt thị vị chủ tịch của họ. Người này dọa: Muốn đâm học máu mồm Nguyễn Bá Lương Người này nói phét: Nếu tôi không đeo tràng hạt thì tôi đánh già Lương hèn đến rồi.

Ích lợi gì cho một đám cháy trên thân thể quê hương? Có đũa giả vờ cạo trọc đầu mặc áo thầy tu, vai đeo bị dục anh em: "Các em hãy vào tù đi rồi các em sẽ đi vào lịch sử!" Đứa ấy, thường nhật, anh em đã ghé tôm và phi nhỏ nó. Đứa ấy đã làm gì cho Sinh viên, cho thương phế binh, cho dân tộc khôn khó này? Nếu anh em không phản kháng, anh em có thấy nó xuất hiện không? Đã bao giờ anh em thấy, trong sinh hoạt bình thường của anh em, những kẻ ăn có tới với anh em? Hay chúng nó chỉ tới như những con kèn kèn là đã bay trên một cuộc chiến?

Cuộc tranh đấu của anh em là cuộc tranh đấu của tuổi trẻ. Mãi mãi, tuổi trẻ trong sạch. Thành công, tuổi trẻ không thêm ăn cái gì. Nhưng cuộc tranh đấu của tuổi trẻ trước giờ thành công hay thất bại sẽ bị bôi bẩn nếu anh em không thăng tay gạt phần tử ăn có ra ngoài cuộc. Kinh nghiệm trước mắt: Đã có những kẻ lợi dụng thương phế binh chiếm đất cất nhà. Vấn đề này không đặt ra cho chính quyền. Mà đặt ra cho anh em. Vì chúng tôi vốn chiêm ngưỡng tuổi trẻ.

Tòa án Bình Thuận đã biểu diễn một pha ngoạn mục. Là kết tội kẻ xâm phạm gia cư bằng võ lực. Dù tòa biết bị can nặng tiền và nặng thế lực. Bản án như trăm ngàn bản án tầm thường khác. Nhưng đối với dân Bình Thuận nó mang một ý nghĩa tốt đẹp. Bản án xử Trần Văn Khuyên ba tháng tù ở được coi như công lý đã sống dậy tại một tỉnh nhỏ mà, từ lâu, công lý bị tiền đốt cháy. Nếu bị can Trần Văn Khuyên không phải là chủ tịch Liên Hiệp Nghiệp Đoàn Bình Thuận thuộc Tổng Liên Đoàn Lao Công Việt Nam thì chẳng ai thèm chú ý. Và ông Tòa, chắc chắn, không được "nổi tiếng" nhờ sự chiếu cố nồng hậu của một số người... không ở Bình Thuận. Đồng nghiệp *Đức Nhà Nam*, một nhật báo tư cách nhất nước, đã tường thuật rõ ràng vụ bản án tự nó đã chứng minh sự vô tư của công lý.

Tiểu thay, vì quen hồng hách vì tự ái nhằng, bị can Trần Văn Khuyên đã trình bày lệch lạc, coi việc cá nhân mình như việc đoàn thể (mà dù là việc đoàn thể xâm phạm gia cư bằng võ lực, tòa cũng vẫn lên án) khiến Tổng Liên Đoàn Lao Công Việt Nam chưa công khai nhưng đã âm thầm « vận động » để tòa xét lại vụ án. Người ta ngạc nhiên khi thấy cả bà Huỳnh Ngọc Nữ cũng tới Tối Cao Pháp Viện « kêu oan » giùm « đàn em » Trần Văn Khuyên. Rồi cả phái đoàn nghị sĩ gồm hai ông Phạm Nam Sách và Trần Công Quỹ bay ra Bình Thuận, ngay trang thăm dân nhưng mục đích là « yêu cầu tòa « xét lại » bản án trong khi Tòa Thượng Thẩm Huế chưa phán xét. Và khi biết chắc tòa Bình Thuận khó lay chuyển, khó chơi cái trò « trắng thay đen », ông nghị Phạm Nam Sách bèn về chơi ông tòa Bình Thuận bằng cách tố... trại cải huấn là nơi mà Bộ Nội Vụ có trách nhiệm chứ cóc phải ông Tòa!

Tôi rất ngạc nhiên, không hiểu tại sao một vụ án âm ố của một nhân vật tầm thường là nhân vật Trần Văn Khuyên lại được cả ông chủ tịch Ủy ban Tư Pháp Định Chế Thượng Viện nâng đỡ chỉ tình như vậy? Phải chăng bị can Trần Văn Khuyên giàu bạc? Phải chăng Lao Công là cái môi thơm của những anh nghị sĩ ba niên? Đất nước này, từ mười mấy năm nay, rối loạn chỉ vì những người có trách nhiệm hay tự nhận mình có trách nhiệm cứ đem chuyện cá nhân lem nhem vào việc nước và làm to vấn đề thêm. Nếu như ông nghị cựu thẩm phán Phạm Nam Sách đủ khả năng và áp lực hủy bỏ bản án Trần Văn Khuyên và đánh bay ông tòa Bình Thuận tức là ông đã tiếp tay cho thế lực và tiền bạc chôn chết công lý. Và như vậy, các ông chánh án phải sửa soạn giải nghệ.

Vì công lý của xứ sở, nhân danh một công dân tôn trọng và có bản phận bảo vệ công lý tới cùng, chúng tôi yêu cầu ông Phạm Nam Sách hãy nói thật tất cả những gì bề bộn bản thu trong vụ này. T.C.Q. và tên « ma đầu » trùm lao động, đã lỡ dớp... lợi dụng ông làm tấm bình phong, dùng áp lực để làm sai lạc vụ án và bôi nhọ công lý?

Cuộc đời và sự nghiệp bóng loáng của ông còn hay mất tất cả tùy thuộc vào vụ này.

ĐỪNG ĐEM CHUYỆN CÁ NHÂN VÀO VIỆC NƯỚC

Lục Xi

VẠN TỐC MAI

Hãy chờ đợi

Anh em thương phế binh đang đòi quyền sống. Thực ra, anh em đòi hỏi một quy chế cho thương phế binh. Đòi hỏi và chờ đợi quá lâu. Không thấy. Anh em phải vượt qua bức tường pháp lý mà kiếm đất cắm dùi. Ông tướng Râu kẽm cảm thông — hơi muộn nhưng vẫn còn tốt chán — nỗi đau đớn của anh em, tuyên bố anh em « không hợp pháp » nhưng « hợp tình ». Nhà Nước đã đưa ra 8 điểm để ve vuốt anh em, 8 điểm ví như nước của Sở Cứu Hỏa. Nước xịt chẳng ướt đất nên con phần nộ còn hứa hẹn bùng cháy. Anh em, có người, đề nghị xin ơn mưa móc của được sư Nguyễn Cao Thắng, « chiếm đở » một cơ sở bao la của OPV tại Phú Thọ. Được sư Nguyễn Cao Thắng hiện đang ở... ung thư tại Paris, không biết đã về chưa. Nhưng được sư là người giàu nhất Giao Chỉ, lại có lòng bác ái to bằng Thái Sơn, vậy nếu anh em thích, cứ vô mà ở. Chắc chắn, việc « chiếm đở » của anh em sẽ được được sư hoan hỉ và cả nước bằng lòng. Anh em cũng nên chờ đợi cư ngụ tại các bin đình. Nay mai, Mèo rút quân, bọn chủ bin đình làm giàu trong chiến tranh sẽ... đền ơn anh em bằng cách mời anh em tới cư ngụ tại bin đình. Vì chúng nó không mời anh em, bin đình của chúng nó sẽ bỏ trống mà vẫn chịu thuế. Mời anh em, chúng nó quyết được thuế. Anh em đồng ý chứ?

Công dân

Đạo này có dịch « công dân » hay sao ấy. Hết ông nghị sĩ Nguyễn Văn Chức tự xưng là « công dân » kiện nhà nước vụ Kiệt ước đề trình diễn đọc ca lại đến ông dân biểu Lý Quý Chung khiêm tốn nhận là « công dân » để viết thư khuyên nhủ Tổng Thống. Hai ông công dân đặc biệt này toàn làm những công việc vĩ đại của Nữ Oa! Khiến Vạn Tốc Mai bỗng nổi hứng... công dân định làm hai việc một lúc. Một là kiện phú lít tại Tối Cao Pháp Viện vì phú lít chỉ lo đẹp tuyệt thực, xuống đường mà quên bắt bọn dái đờng làm thành phố khai khú. Hai là viết thư yêu cầu bọn khi Sở Thú đừng ồn ào quá. Khi hãy yên thân khi dù có được người ta mặc quần áo. « Công dân » Vạn Tốc Mai, nghe cũng kêu lắm chứ bộ! Kêu hơn ông phụ tá Trần Văn Ân là cái chắc.

Lời nguyện

Vì cay cú một phái đoàn nghị sĩ đáp máy bay Cesna ra Phan Thiết thăm dân mà chỉ thăm hai mươi ả thuộc thành phần vợ bọn con đồ, chưa thò, đồ hồ rồi bói lòng tìm vết một vụ án đã xét-xử, rồi nài nỉ cho bị can không xong, rồi đòi vào nhà tù, hạch sách mà cóc xin phép Bộ Nội Vụ, rồi phú lính, dếch thêm biết 270 ngàn dân Phan Thiết qua Hội Đồng Tỉnh nên Phái đoàn Hội Đồng Tỉnh Phan Thiết đã vào Saigon, gặp chủ tịch Nguyễn Văn Huyền thề rằng:

— Kỳ bầu cử tháng 9, áp phích, pa pi ông của các liên danh Thượng Viện, nhất là liên danh có ông Công Quỹ sẽ bị xếp xó cho những bản chân dẫm lên. Ông này vì khinh dân lương thiện Phan Thiết, dân sẽ quên ông.

Như vậy, chắc chắn, nếu ra tái ứng cử, ông Công Quỹ sẽ chỉ bắt được 40 phiếu của 20 đảng vợ can phạm và 20 phiếu của con đồ chưa bị nhup. Khổ thân cụ Huyền đã phải xin lỗi Hội Đồng Tỉnh Phan Thiết vì trót ký sự vụ lệnh cho ông Quỹ đi thăm... vợ con đồ!

Cổ Trung Nguơn

Ông Cổ Trung Nguơn đã hết thời nói phét. Ngày ông được bọn thuộc hạ bơm rằng đã mua đứt Con Ong, Muối Sài Gòn. Kiên thêm một phát là Con Ong phải nhờ cha Nguyễn Ngọc Lan rửa tội bằng xá xí con cộp ngay. Nhưng Con Ong không chết. Ca líp Cổ Trung Nguơn mà làm con Con Ong chết được thì Vạn này tự tử liền. Con rề của « *Mỹ Luyện* », ơi, cái thời dựa hơi rửa bát, quét cầu tiêu cho « *Cậu Càn* » đã cáo chung. Cáo chung luôn cả cái thời những kẻ bán trụ sinh cho Vem. Một thuyền chở... úa, dưới đây nhóc bê ni xi lin đã bị vỡ, ông còn nhớ chứ? Ông có giật mình không? Vậy nhờ ông tí. Kỳ tới Con Ong sẽ công bố một thủ đoạn chế thuốc trụ sinh cho gà đẻ phát cho Vem của một la bò ở Saigon để ông Cổ Trung Nguơn... giải trí.

VẠN TỐC MAI

(Con vô thừa nhận của nghị Hác)

AI CŨNG KHEN TT CỦA CHÚNG TA THẬT là... sáng suốt TIN... ĐỘC

★ HOÀNG NHAM Thâu lượm

NHỮNG ÔNG VUA... CẢM DÙI chứa phải là các TP Bình

● CHẮC CHẮN NHÀ NƯỚC SẼ NÍN KHE VỤ NÀY. NÓI RA SỢ ANH EM THƯƠNG PHÉ BÌNH SẼ BUỒN.

SÈ GHÈNH.— Một nguồn tin chính thức từ GSV cho hay các viên chức cao cấp và nhân viên Bộ Tài Chính được coi là "chiếm nhà đất của

chính phủ một cách bất hợp pháp nhiều nhất.

Tin trên được căn cứ vào một bản liệt kê của các điều tra viên GSV.

Vấn theo nguồn tin này thì đứng đầu "đảng chiếm công thự công thổ" là ông Bộ Tài Chính, kế đến là ông Quốc Phòng, và thứ ba là ông Công Chánh.

Hiện tin này chưa được chính thức xác nhận hay cải chính. Tuy nhiên giới am hiểu cho rằng có lẽ sẽ chẳng bao giờ có "cải chính hay xác nhận". Bởi lẽ nếu xác nhận thì kỳ quá. Thối đời, chỉ

những việc hay việc tốt, người ta mới vào, chứ việc "chiếm công thự công thổ" là việc... bần, ai đại gì tự nhận.

Nhưng nếu cải chính, lỡ bên GSV tức mình lại nêu hết danh tánh qui ngài chuyên... cảm dùi bậy bạ, và trưng bằng có, thì càng oi xít hơn. Hóa cho nên cả ba Bộ kể trên sẽ chú trương "im lặng là vàng". Ngoài ra, nhà nước cũng sẽ im lặng. Vì nếu vạch ra, anh em TPB sẽ buồn, khi thấy họ chưa phải là chuyên viên... cảm dùi.

ĐÂY LÀ 1 NGHỀ MỚI TOANH tục gọi là... ma cô tân thời

● Bọn C.O xin có lời chúc mừng luật sư đoàn, nếu quý vị có một đồng nghiệp là ông P.V.R.

SÈ GHÈNH.— Đất nước Anamta trong những năm chiến tranh đã đẻ ra rất nhiều nghề lạ. Như chắc chắn chưa có nghề nào "lạ" như

nghề mà bbáp sẽ trường thuật dưới đây:

Ngày 20-3-1970, trên mục rao vặt của báo CL có một cái rao hàng đại khái rằng: "Mét" Phan Văn Rô, có cẳng trong Luật sư đoàn, nhận phụ trách mọi công việc làm thủ tục pháp lý xuất cảng...những me Mèo, me Phi, me ĐạiHàn v.v...

Đây là một nghề mới toanh, tục gọi là nghề... ma cô tân thời.

Bản báo đpv cho biết chưa phối kiểm được xem cái anh "ma cô tân thời" này có cẳng trong luật sư đoàn thực không.

Nếu "mét" này có cẳng trong LSD, hoặc có phải là LS, mà dám ngang tự xưng như thế, thì quả là đã coi các luật sư như... đồng nghiệp, còn nếu chẳng may anh ta lại "mét" chính cống, và thực sự có cẳng trong LSD, thì cần phải bầu anh ta làm thủ lãnh LSD. Vì anh có công tìm ra một lãnh vực hoạt động mới cho giới LS.

Trong trường hợp đó, bọn Con Ong xin có nhờ chúc mừng LSD.

Đưa nào nói xấu là bất nhất luôn

SÈ GHÈNH.— Theo tin các báo, đêm 4-4, nhân viên Cảnh sát có bắt về một thiếu phụ tên Trần thị N. 48 tuổi. Bà này can tội... nói xấu chính phủ trong quán rượu.

Hiện bà N còn giữ đề thăm vấn.

Người ta không biết bà N đã nói những gì mà bị can vào tội nói xấu chính phủ.

Tuy nhiên, bắt như thế là tốt. Đưa nào nói đung tới chính phủ là... a lê hấp bất nhất luôn cho được việc nhà nước. Trong Hiến pháp, tuy có ghi là cho phép tự do ngôn luận, tự do hội họp, song không có khoản nào cho phép dân đen nói đung tới chính phủ. Vậy nói đung tới chính phủ là vi hiến.

- NHƯNG CHẮC TT SẼ KHÔNG ĐỘC TÀI, VÌ CHÍNH NGƯỜI ĐÃ TUYÊN BỐ NGƯỜI KHÔNG THÍCH ĐỘC TÀI.
- DÂN CHỦ SÁNG SUỐT VƯƠN HƠN ĐỘC TÀI SÁNG SUỐT.

SÈ GHÈNH.— Trong thông điệp gửi Hạ Viện nhân dịp HV khai mạc khóa họp thường lệ thứ nhất của năm 1970, T.T. Thiệu đã ngỏ ý cảnh cáo một tình trạng dân chủ quá trớn và bừa bãi.

Theo TT Thiệu nếu Dân chủ bừa bãi, sẽ dẫn tới độc tài là điều mà mọi người không muốn.

Chính TT Thiệu cách đây ít ngày, khi chủ tọa lễ ban hành luật "Người Cây Có Ruộng" cũng đã xác nhận ông không thích độc tài. Ông thích dân chủ cơ. Chứ nếu Tổng Thống mà thích độc tài thì dễ ợt. Chỉ cần đề cho xã hội rối loạn một tí, biểu tình, đình công tranh đấu bừa bãi, rồi thành tình trạng chiến tranh đẹp quách QH, và làm luôn một phát độc tài.

Ngoài ra, ông phu của TT là cụ Trần Văn Ân cũng tính thả ba lông rằng "giữa dân chủ bừa bãi và độc tài sáng suốt", ông chọn độc tài sáng suốt.

Sau khi phối hợp các lời tuyên bố trên, và nhận định hiện tình xã hội trong mấy tháng qua, với những cuộc tranh đấu loạn xạ ngẫu nhiên người đều phải khen Tổng

Ông U.T. làm thế Tây nó... cười cho

SÈ GHÈNH.— Theo một nguồn tin chính thức của NĐKGVN, thì hiện tại ông Ung Thi chủ rạp xi la ma Đại Nam, đang định chơi trò cù cưa với anh em ký giả. Số tiền chiếu cuốn phim "XN NNLOH" tại Đại Nam, về phần NĐKGVN, được hưởng trên 1 triệu rưỡi nhưng ông Ung Thi chỉ mới trả cho có 300 ngàn. Số còn lại ông Ung Thi cứ khất lần, viện ra những lý do không chánh đáng.

Anh em ký giả thấy vậy thì buồn lắm. Có vài thằng biết chuyện cho rằng ông tỷ phú Ung Thi chơi kiểu đó là không điếu. Ông đã từng mua cái xê cả triệu bạc, mua vi la vài triệu cho một em ca sĩ có cái lá đa nhân thin; mà của NĐKGVN chỉ có hơn 1 triệu, ông lại định "đớp" thì tội quá. Làm thế... Tây nó cười cho.

Thống của chúng ta thật là... sáng suốt — hay it ra cũng... sắp sáng suốt.

Tuy nhiên dù sao, dân chủ sáng suốt vươn hơn độc tài sáng suốt.

LỘN MỀ

● HÒA ĐỒNG T. GIÁO

Cách đây mấy hôm, các "đồng chí" VC đã pháo kích vào trường CTCT Đà Lạt, và sau đó hiên ngang a la số vào hàng rào bắn như điên, tiêu diệt được 15 tu sĩ... "ngụy". Thật là một thành tích oanh liệt.

Trước chiến công "về vang" này của đồng chí VC chắc hẳn là ông Tổng Trưởng Chiêu Hồi lại được dịp ca ngợi những người... yêu nước.

Mẹ kiếp! Yêu nước kiểu này thì có ngày...bỏ mẹ nước.

Trong khi đó TT Huyền Quang, khi lên án hành động "yêu nước" trên đây của VC, lại cần thận lưu ý bản dân thiên hạ rằng trong số 15 tuyên úy bị các "người yêu nước" cho đi đong, có 3 vị là của Phật Giáo Ấn Quang,

Trên nguyên tác sư "ăn thận" trên đây của TT Huyền Quang không có gì quan trọng. Nhưng nếu hiểu rằng quý vị tuyên úy này đã lên trường CTCT thụ huấn, là nhằm mục đích "Hòa đồng tôn giáo", thì thiết tưởng chỉ cần phải nhấn mạnh trong số 10 Đại Đức tử nạn có 3 vị thuộc PGAQ đã gọi là Thống nhất thì hà tất phải Thống nhất Ấn Quang hay Thống nhất VNQT.

Trong cùng một tôn giáo mà còn phân ly như vậy thì mong gì có sự hòa đồng các tôn giáo?

Trên báo TV, Hoàng Nham đã hai lần đề nghị 3 tôn giáo lớn nên cùng tổ chức chung một buổi lễ cầu nguyện cho 15 vị tuyên úy, và lấy ngày tử nạn của quý vị này làm Ngày Hòa Đồng Tôn Giáo. Hoàng Nham xin nhắc một lần nữa ở đây.

Nhắn tin

C/U Quý: (Tòa Tỉnh Khánh Hòa) ông làm ơn lo nốt hộ tôi vụ đó. Hiện Hội Đồng Quản Trị của TT thúc dục tôi ghé quá. Rất có thể gây ra phiền lụy.

HỒNG DƯƠNG

CƠ KÊ ĐỀ NGŨNG

Tang gia bối rối

Một người lính đi vào tòa soạn, lưng khùng đi tới bàn tôi. Tôi ngược mặt nhìn lên, để được bắt gặp một khuôn mặt bừng bừng sắc giận. Anh hỏi tôi ngay vào đề, không cần những lời mở đầu xã giao thường lệ:

— Anh nghĩ sao về việc Nhà Nước đã dùng dùi cui và báng súng, để đối phó với các chiến hữu què cụt của chúng ta?...

Tôi trấn tĩnh bằng cách mời anh ngồi xuống, uống một ly nước. Phong trào thương phế binh đã trở thành một căn bệnh nặng, rất khó chữa, nếu vụng tay, có thể làm chết cả con bệnh và liên lụy tới cả thầy lang. Tôi thở một hơi thật dài:

— Tôi chắc đây chỉ là một hành động vô ý thức của những người thừa hành cấp dưới. Những đảng lãnh đạo, chắc không biết được chuyện này.

Người bạn chiến binh của tôi vẫn chưa nguôi cơn bực tức:

— Thì cũng chỉ còn có một câu trả lời như vậy được thôi. Khi những người dưới, làm những việc gì quá lớn, thì những người trên chỉ còn cách nói: Ta nào có biết gì đâu! Thời Tam Quốc, Tào Tháo bắt giữ Dương Bưu, là một đại thần nổi tiếng, định mang xử tội, bị Khổng Duy chắt vắn, cũng trả lời: Ta nào có biết gì đâu... Rồi đến khi bị Khổng Duy đưa vào ngục bí, nói về nhiệm vụ tể tướng, lúc đó, bắt đầu đi phải cho tha Dương Bưu, và bắt đầu từ đó, mới có bài học cho những kẻ "ta nào có biết gì đâu".

Tôi ngậm ngùi thương cho những kiếp người chỉ làm công việc thừa hành. Lỗi là ở tại những cái gạch nối... Chúng tôi thường gọi những kẻ ở giữa, những người nhận lệnh ở trên rồi lại ra lệnh cho kẻ dưới, là những cái gạch nối. Cũng như giữa đàn ông và đàn bà, cũng có một cái gạch nối, để dùng vào việc sinh lý. Nhưng những hành động gạch nối của lũ này, nhiều khi đi quá ý muốn của kẻ ban hành lệnh.

— Tôi muốn nói đến những cử chỉ... nâng bĩ. Nhiều khi nâng bĩ mạnh quá, tận tâm quá, nhiều thiện chí quá, cũng thành một hành động... bóp dế.

Những hình ảnh xô đẩy, những chiếc xe lăn, nạng gỗ và gậy, ngồn ngồn trên mặt đường đã được thu vào ống kính. Bức hình đó đang nằm trước mặt tôi. Người lính chiến đang kể những chuyện từ chiến trường đi về thành phố. Vừa thoát khỏi một nơi rất gần với cái chết, giữ đồn, tử thủ một cứ điểm, mới có quyền bắt được tờ giấy phép để đi về thành phố. Khi vừa thấy được mấy cái cột đèn điện, nghe được tiếng nước máy đầu đường chảy tồ tồ, thì cũng là lúc nghe thấy một tiếng còi vô duyên của anh Quân Cảnh. Một vụ « ộp » nhau về đầu tóc, về quần áo, về giày dép. Người lính chiến, cả tháng, nằm trong rừng rậm hay núi cao, đâu có bao giờ để ý đến dung nhan. Muốn về thăm gia đình sớm, nên đành phải xuống nước năn nỉ. Người Quân Cảnh nhất định đưa về quân vụ thị trấn. Lên chiếc xe định mệnh, kèm theo vài ba tiếng chửi thề. Về tới quân vụ thị trấn, lại có một màn chưa xét hỏi tới và nằm nghỉ ở một nơi, không lấy gì làm sang trọng cho lắm. Một tuần lễ đi phép là rất dễ dàng mất đi hai ngày. Không thể nào

ghi hết lên đây, tất cả những lời chửi rủa, oán than, càng nghe càng buồn... thấy bà nội.

Trong tháng này, nghe đâu các đảng dân cử sẽ họp để bàn về qui chế quân nhân trừ bị. Tôi muốn nhắc quý ngài về sự định nghĩa quân nhân trừ bị. Thế nào là quân nhân trừ bị?... Nếu quân nhân trừ bị, chỉ gồm có những ông quan xuất thân từ trường Bộ Binh Thủ Đức, hay những ngài quân nhân mà Đảng Dài Cui tuyên mộ được trên các đường phố, thì cái qui chế ấy, đối với chúng tôi, chẳng có gì hấp dẫn. Theo ý tôi, quân nhân trừ bị phải gồm tất cả những quân nhân, kể cả hiện dịch, nhưng khi mãn khế ước, không ký thêm một khế ước tái đăng. Có như vậy, sự định nghĩa về quân nhân trừ bị mới thật là đúng nghĩa.

Chúng tôi đang trông chờ cái qui chế ấy ra đời... Và xin bàn cãi tiếp theo về việc bỏ tước sắc luật Tổng động viên. Xin hãy cho chúng tôi một đường thoát, để rồi mong một ngày, có quyền phất tay đứng dậy, hãnh diện là đã làm đầy đủ bổn phận đối với quốc gia. Người lính chiến từ biệt tôi, đi ra cửa, trong một giáng điệu mệt mỏi. Sự tức giận như vẫn còn tiềm tàng dấu kín trong người. Tôi và anh, chưa phải là kẻ tàn phế. Nhưng cái tê liệt về sức làm việc của tuổi trẻ, cái đó mới đáng sợ. Quốc gia đã để phí nhiều nhân lực. Tuổi trẻ hôm nay, không ai là không chán nản. Trước khi chia tay, người bạn nói một lời cuối:

— Học sinh, sinh viên, phần đông là những người chưa làm nghĩa vụ quân dịch. Dù đối phó mạnh tay, cũng còn có thể tha thứ. Nhưng với thương phế binh, xin anh viết một bài báo, xin với Nhà Nước nhẹ tay một tí. Nếu muốn mạnh tay, thì có những đứa lạnh lặn chúng tôi đây...

Anh thất thểu đi về cuối phố... Trở về bàn viết, tôi bắt đầu câu chuyện bằng cái đối thoại chán nản này.

Đất nước Giao Chỉ như đang trong cơn tang gia bối rối. Có nhiều tai biến đến rồn rập. Có nhiều người đổ lỗi cho thời thế. Nếu không có mùa bầu cử, những việc này chưa tới, hay nếu có tới thì cũng chậm hơn và dễ giải quyết hơn.

Tôi không muốn đổ vạ cho thời thế. Vì lỗi tự trời mà cũng có thể lỗi tại người. Và biết đâu, khi tình thế hỗn loạn và đen tối quá, cũng có thể là điềm báo trước một ngày mai thật thanh bình, thật sáng sủa... « Cùng tắc biến, biến tắc loạn, loạn tắc thông ». Bây giờ, thấy cái loạn đã trầm trọng. Loạn từ bên ngoài, loạn từ bên trong. Cái loạn bắt nguồn từ nhiều lý do, nhưng lý do chính yếu, bao giờ cũng phải bắt đầu từ vấn đề miếng cơm, manh áo.

Từ khi có thuế Kiệm ước, con dân đất Giao Chỉ đã thấy ngất ngư quá sức rồi. Lúc nào cũng thường xuyên bị đe dọa bởi một thứ thuế khốn nạn, đó là cái thuế phân xuất quân binh. Thứ thuế này, để đánh vào những hàng nhập cảng mà giá bán lại thấp hơn giá hàng sản xuất từ nội địa. Hôm ra điều trần tại Liên Ủy Ban Kinh Tế, Tài Chánh thương viện, ông Tổng kim Ngọc có khuyên dân chúng Giao Chỉ nên tiêu thụ gạo nội địa. Lời khuyên của ông, có kèm thêm một lời giải thích:

— Vì gạo sản xuất ở trong xứ, chỉ hơn giá gạo nhập cảng có ba trăm đồng.

Những người nghĩ tới phân xuất quân binh, đã cho rằng lời khuyên dùng gạo Giao Chỉ, chính là một lời hăm dọa. Lại sắp sửa tăng giá gạo cho bằng với giá gạo nội địa chẳng?... Cũng có thể có lý, vì ông Tổng Ngọc vốn tha thiết với vụ tăng giá gạo, nhưng đã gặp sự phản đối của tất cả mọi người. Bây giờ, sự kiểm ăn đã có nhiều phần khó khăn, chặt vật. Nếu thêm lên một sự khó khăn nữa thì cả cái xứ Giao Chỉ này, không có nhà nào, hy vọng có được ba chén cơm đây.

Tôi đã nhìn thấy rõ những sự bối rối mà Nhà Nước chúng ta đang chịu đựng. Bộ Nội Vụ phải lo về vụ sư sãi Miền đời quốc tịch thiếu số. Bộ Kinh Tế thì lo về kiếm ước. Bộ Giáo Dục thì đang xính vính với sinh viên, học sinh, đang biểu diễn những màn xuống đường, hội thảo ngoạn mục. Bộ Quốc Phòng và Cựu chiến Binh đang điên đầu với chiến dịch cầm dùi của thương phế binh. Bộ Cải Cách điền địa thì đang định ngủ trên vinh quang với chính sách « Người Cày Có Ruộng », nhưng lại giật mình khi nghĩ tới khi người cày có ruộng, nhưng phải làm sao cho ruộng có người cày.

Khi giòng sông đã đục rồi, phải chờ cho đất cát lắng xuống. Tôi không muốn khuấy động trên giòng nước đang đầy rác rến, đổ chất phù sa. Nhưng không thể nào mà không nhắc tới một việc có liên quan tới cả hai nơi là Kinh Tế và Thông Tin. Đó là việc thành lập một Hội Đồng Báo Chí, trong một buổi họp lớn của Báo Chí, đã làm việc nhai kẹo cao su, cả hơn nửa tháng nay.

Anh Lữ Hồ, đã kể cho tôi nghe về chuyện « Chủ Nhà, Con Chó, Khúc Xương ». Tôi chép ra đây, để những người bạn đọc tôi, muốn hiểu sao cũng được.

Lão chủ nhà, được người ta quảng cáo cho một khúc xương. Vì có đông khách, nhiều con mắt thiên hạ nhìn vào, nên lão chủ nhà bèn quảng khúc xương, cho con chó.

Chó nhìn khúc xương, thèm lắm, nhưng chưa được lệnh của chủ nhà, bèn chưa dám đớp.

Đội khách đi về hết, những con mắt đã không còn nhìn tới, lão chủ nhà đành lấy khúc xương của con chó mà gặm. Nhưng trước khi gặm xương, lão chủ nhà đã cần thận, đẩy con chó ra khỏi cửa.

Không biết là lão chủ nhà ngưng với con chó, hay là sợ chó đánh mất khúc xương. Điều đó chỉ có Trời biết, lão chủ nhà biết. Bỏ ai mà biết được!...

Xin được kể chuyện này dùng làm đoạn kết.

